

מדינת ישראל
משרד הממשלה

משרד

מס' 45, 16/9

שמואל

ישיבת ניומ 25 22/1996

סדרה 2

תיק מס'

מחלקה

שם תיק: ועדת כהן-קדמי בענין ילדי תימן - פרוטוקול
מישיבות הועדה - סדרה ב - פרוטוקול מיום

מזהה פנימי: 9748/9-ג

מזהה פריט: 000e641
כתובת: 2-109-3-6-7

תאריך הדפסה: 11/07/2016

ועדת הקידה ממלכתית בענין מרשת
העלמות של ילדי תימן
בשנים 1948-1954

9748/9-ג

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 25 במרץ 1996

היו"ר: טוב, תודה רבה לך.

כ.ה. קובל: מי עכשיו? יצחק בשארי?

העדה - הגב' שושנה בשארי

כ.ה. מימון: את יכולה לשבת אם את לא יכולה לעמוד. את יכולה לשבת.

כ.ה. קובל: תקרבי את הכסא לדוכן,

_____: כן, בוקר טוב קודם כל.

כ.ה. קובל: מה שמך בבקשה?

שושנה: בשארי שושנה.

היו"ר: העדה חבאה, בשארי שושנה בתיק 144/96. אני מזכיר לך שעליך לומר את האמת, את כל האמת ורק את האמת.

שושנה: כל האמת. כל האמת, היה לי ילד ראשון, עד שנולד אחרי שלוש ימים, ונכנסתי ואני בהריון. אז אני ילדתי אותו, אנחנו באוהלים.

היו"ר: איפה?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 25 במרץ 1996

כ.ה. קובל: באוהלים. הוא נולד בארץ?

כן.

כ.ה. קובל: באיזה מחנה?

שושנה: במחנה א'.

כ.ה. קובל: בראש העין?

שושנה: כן, בראש העין. והיתה יהודית המיילדת. שנפטרה.

כ.ה. מימון: זה היה הילד הראשון שלך?

שושנה: הילד הראשון. כן. ונשאר אצלי כמה ימים, אחר כך לקחו אותו לחדסה. לחדסה, בשביל הקור, בשביל זה, אבל הילד בריא. אין לו כלום.

כ.ה. קובל: לחדסה בראש העין?

שושנה: כן. אז הייתי הולכת להניק אותו, בוקר ערב כל הזמן.

כ.ה. קובל: תיכף אחרי הלידה לקחו אותו לחדסה?

שושנה: כן, כמה ימים נשאר. כמה ימים נשאר באוהל.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 25 במרץ 1996

חיו"ר: כמה ימים או מיד אחרי הלידה?

שושנה: לא, לא. כמה ימים. יומיים שלוש. אחר כך לקחו אותו לחדסה.

כ.ה. מימון: כן.

שושנה: והייתי הולכת להניק אותו, רגיל. שעות מה שקבעו. אז במשך חודשיים ואני הייתי הולכת כל יום כל יום, בשעות. יום אחד הלכתי בערב, הנקתי אותו, ולקחו אותו למיטה. רגיל. אז הסתובבתי מאחורי החלון, ראיתי אותו מסתכלת, והלכתי הביתה. למחרת בבוקר, הלכתי. איננו. תראו לי את הילד, תביאו לי את הילד. אה... היו אחיות אחרות, אנחנו לא יודעים. איפה הילד. אבל הוא היה במיטה הזאת? בערב הינקתי אותו.

כ.ה. קובל: הוא תמיד היה באותה מיטה?

שושנה: באותה מיטה. באותה מיטה. אז ראיתי אותו גם יעני, בערב, באותה מיטה. וכל הזמן הוא באותה מיטה. אז טוב, בבוקר הלכתי לא נתנו לי. תנו לי. אני רואה את חמיטה חמיטה ריקה. איפה הילד?

כ.ה. קובל: ריקה, ואין בה גם תינוק אחר?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 25 במרץ 1996

שושנה: לא. היתה ריקה. תנו לי את הילד? אמרו - אנחנו לא יודעים, זה משמרת שניה. משמרת בוקר. נו, אז הלכתי הביתה. צעקתי ובכיתי, אף אחד לא ענה לי.

כ.ה. קובל: אבל אני רוצה לשאול אותך. את היית חודשיים הולכת להניק אותה

שושנה: להניק אותה יום יום.

כ.ה. קובל: אז גם חכרת את האחיות של כל המשמרות?

שושנה: תראי, חכרתי אותן, כל פעם מתחלפות.

כ.ה. קובל: אחמ...

שושנה: חכרתי אותן, מה אני אניד להן? אמרו - הילד לא יודעים איפה הוא. אולי לקחו אותו לבדיקות, אולי לקחו אותו זה, אנחנו לא יודעים. טוב, הלכתי לאוהל, נתנתי את בעלי, את החורים את זה. צעקנו הלכנו לשם, מה אומרים לי - הילד מת. איך מת?

כ.ה. קובל: מי אמר את זה? האחיות שחיו שם?

שושנה: האחיות, כן. והרופאים, ואני יודעת מי. אמרו מת. איך מת?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 25 במרץ 1996

בערב הינקתי אותו ולקחתי אותו למיטה, וראיתי אותו
 מאחורי החלון, ובבוקר מת. אין דבר כזה.

כ.ה. קובל: את חזרת עם בעלך תיכף?

שושנה: חזרנו תיכף עם הבעל עם ההורים עם כולם.

כ.ה. קובל: ואז, האחיות שהיו שם. אלה שקודם אמרו שהן לא יודעות
 איפה הילד, עכשיו הן אמרו שהילד מת.

שושנה: כן. ואחר כך שאלו את הרופא, ואני לא יודעת מי שאלו, אז
 הם אומרים - הילד מת. איך מת? תראו לי. מת - מת. תראו
 לנו. איך מת? ובערב ראינו אותו, ובבוקר איננו. הלכנו,
 הם הלכו ההורים וזה, תראו לנו - מת? אנחנו הולכים לקבור
 אותו. תראו לנו מת,

כ.ה. קובל: לא הראו לכם אותו?

שושנה: שום דבר. אמרו - זה מת.

כ.ה. קובל: לא שלחו אתכם גם לחדר המתים?

שושנה: לא כלום. לא שלחו אותנו לאף מקום, ואמרו בבוקר לקחו
 ילדים וחלכו לקבור אותם וזהו.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 25 במרץ 1996

כ.ח. קובל: מי אמר את זה?

שושנה: אני יודעת מי זה? מה שהיו. סתם. סתם אני לא בטוחה שהוא מת בשום אופן. איך הנקתי אותו בערב, ועוד ראיתי אותו במיטה בריא ושלם, ילד בגיל חודשיים ככה בריא, אין לו שום מחלה, אין לו שום דבר. וככה היה. ואנחנו לא מאמינים בשום אופן שהוא מת. בשום אופן.

כ.ח. מימון: תגידי, הספקתם לעשות לו ברית מילה? כן? איפה עשיתם את הברית מילה? בבית החולים?

שושנה: לא, לא. בבית.

כ.ח. מימון: הוצאתם אותו וחזרתם אותו אחרי הברית?

שושנה: עשינו לו את הברית והכל היה. המיילדת היתה יהודית קוראים לה.

כ.ח. מימון: זה אנחנו יודעים, זה אמרת כבר. איך קראו לילד?

שושנה: יחיאל.

כ.ח. מימון: יחיאל. יש ליחיאל הזה תעודת לידה? לילד? אתם קיבלתם?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 25 במרץ 1996

שושנה: לא נתנו שום דבר. כלום.

כ.ה. מימון: יחיאל, יחיאל. עכשיו, יש לכם בתעודת עולה, רשמו אותו. יש מספר תעודת זהות. אם יש תעודת זהות, אז תן לנו ואנחנו נצלם, ונחזיר לך את התעודה.

שושנה: הם לקחו, לקחו את התעודה תעודת עולה, ורשמו כאילו זה מת.

כ.ה. מימון: בסדר, אבל רשום שמו?

שושנה: כן.

כ.ה. מימון: על התעודה?

שושנה: בטח.

כ.ה. מימון: ויש לכם איזה ניירות אחרות שקשורות ביחיאל? בילד?
 קיבלתם צו גיוס מחצבא?

_____ : לא.

כ.ה. מימון: לא קיבלתם?

שושנה: לא קיבלנו.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 25 במרץ 1996

כ.ה. מימון: ואחרי שאמרו לכם שהוא נפטר, זהו. יותר לא... לא
 חיפשתם בחברה קדישא, לא חיפשתם בשום מקום.

שושנה: חיפשנו, אף אחד לא אמר לנו כלום. אנחנו עוד היינו תמים.

כ.ה. מימון: ומחועדה הקודמת קיבלתם גם כן, מכתב שהוא קראו לו
 יחיא בועדה הקודמת.

שושנה: כן, יחיא.

כ.ה. מימון: יחיא. יחיאל יחיא זה אותו דבר?

שושנה: לא, זה יחיאל.

כ.ה. מימון: אז זה, יחיא היה?

שושנה: יחיא.

כ.ה. מימון: לא יחיאל?

שושנה: לא.

כ.ה. מימון: כי פה כתוב בשארי יחיא בן יצחק ושושנה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 25 במרץ 1996

שושנה: כן.

כ.ה. מימון: אתם קיבלתם את המכתב הזה ששלחתם לנו?

_____ : כן.

כ.ה. מימון: כן, כן, יש לנו אותו. ואתם קיבלתם מחס, ואתם טוענים שאתם לא מקבלים את המסקנות של הועדה?

_____ : לא.

כ.ה. מימון: בסדר, בסדר. כי הועדה אומרת שהוא נפטר, ונקבר

כ.ה. קובל: כנראה נפטר.

כ.ה. מימון: כנראה...

שושנה: אבל איך נפטר, והוא בריא ושלם?

כ.ה. מימון: טוב, זה צריך לבדוק. צילמו את התעודה? יש תעודת זהות? הוא רשום פה?

היו"ר: כן, יחיא.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 25 במרץ 1996

שושנה: לא, לא. בתעודת זהות אנחנו קיבלנו אותה לבד. אחרי.

היו"ר: אה, יחיא נפטר. ככה כתוב.

שושנה: אמרו נפטר, אבל זה שקר.

כ.ה. מימון: מי מחק לכם פה בתעודה שהוא נפטר?

כ.ה. קובל: במחנה

_____ : ככה קיבלנו את התעודה.

שושנה: היתה תעודה אצלם

_____ : אנחנו היינו חדשים בכל הזמן.

כ.ה. קובל: אבל מי, את השם של יחיא, מי מחק וכתב נפטר?

שושנה: לא יודעים.

כ.ה. מימון: לא יודעים.

כ.ה. קובל: המנהל במחנה?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 25 במרץ 1996

שושנה: לא יודעים. אנחנו קיבלנו אותה ככה, וזה לא נכון. ואז נתנו לנו, היינו צריכים להסתדר לאיזה מקום, נתנו לנו עוד מיטה, ונתנו לנו מקום.

כ.ה. קובל: נתנו תלויים בשבילו?

שושנה: כן, בשבילו.

כ.ה. מימון: אבל אין לכם איזה מסמך בבית שרשום שם תעודת הזהות שלו?

שושנה: לא. לא נתנו. אנחנו היינו עוד באוהלים, ואנחנו לא מבינים כלום...

כ.ה. מימון: בסדר, אני רק שואל אם יש.

_____ : אני מסביר לך.

כ.ה. מימון: אם יש זה יכול לעזור.

_____ : אין.

כ.ה. מימון: אין, אין. אז מה יעזרו דיבורים?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 25 במרץ 1996

_____ : הכל היה בזה של הסוכנות.

כ.ה. מימון: אתה גם לא יודע מי מחק שמה?

_____ : לא.

כ.ה. מימון: לא יודע. אתם הייתם שמה אצל בדיחי, שהיה המנהל?

_____ : כן, כן.

כ.ה. מימון: אחרי שהילד שאמרו לכם?

_____ : כן.

כ.ה. מימון: ואיש לא עזר לכם בעניין הזה?

שושנה: לא.

היו"ר: נדמה לי שאת אמרת את שם המשפחה של יהודית. את ידעת את
 השם של המשפחה שלה?

שושנה: לא,

כ.ה. מימון: היא כבר נפטרה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 25 במרץ 1996

שושנה: היא נפטרה.

כ.ה. מימון: יש רחוב על שמה בראש העין, נכון?

שושנה: כן.

כ.ה. מימון: יהודית המיילדת.

שושנה: כן. היא את כל הילדים שלי, היא יילדה אותם.

כ.ה. מימון: כן, עשו רחוב על שמה. זאת אומרת שכיבדו אותה מאד.
 אבל היא כבר בעולם האמת.

כ.ה. קובל: טוב.

היו"ר: תודה רבה.

כ.ה. מימון: תודה רבה לך.

היו"ר: אה, עד שלמדתי שדיאמנטה זה שם פרטי,

כ.ה. קובל: זה יחלומה.

היו"ר: אה, כן. לא אבל זה במקום סגרון יש ששי, משחו כזה.